

pensioner, som på dyreejerens vegne fører opsyn med dyr.

Til stk. 2

Bestemmelsen skal danne grundlag for eksisterende regler om, at tilkaldelse af dyrlæge skal ske, når visse nærmere angivne symptomer forekommer hos husdyr, jf. f.eks. § 2, stk. 2, i Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 182 af 3. april 1986 om IBR-infektion og i bekendtgørelse nr. 166 af 25. april 1985 om Aujeszky's sygdom. Hensigten med reglerne er at sikre personer uden veterinærfaglig indsigt en mulighed for at vurdere, hvornår dyrlæge efter bestemmelserne bør tilkaldes.

Til § 5

1920-loven indeholder i § 2 og § 10 meget detaljerede regler om tilkaldelse af dyrlæge, politimester eller sognefoged i tilfælde af udbrud af en ondartet eller mildere smitsom sygdom. Herudover er der i en lang række særregler fastsat bestemmelser herom og om dyrlægers pligter i forbindelse med anmeldelse til Veterinærdirektoratet.

Ved udformningen af anmeldelsesbestemmelserne i nærværende lovforslag er ud over en sproglig modernisering tilstræbt en forenkling i forhold til de eksisterende regler.

Bestemmelsen supplerer og udfylder § 7 i lov om veterinærvæsenet og om udøvelse af dyrlægegerning, jf. Landbrugsministeriets lovekendtgørelse nr. 312 af 25. juni 1980. Herefter har enhver praktiserende dyrlæge inden for det område, hvor han har sit sædvanlige klientel, pligt til at påtage sig veterinært arbejde som led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos husdyrene. Bestemmelsen konkretiserer endvidere den pligt, som dyrlæger har ifølge dyrlægelovens § 7, stk. 4, til at afgive de indberetninger og anmeldelser, som Veterinærdirektoratet afkræver ham med henblik på konstatering og bekæmpelse af sygdomme hos husdyrene.

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at dyrlæger, der tilkaldes, fordi en dyreejer m.v. har mistanke om en sygdom, der er opført i bilaget, har pligt til at sørge for, at der stilles en diagnose enten af den pågældende dyrlæge selv eller – hvis denne er forhindret – ved, at en anden dyrlæge i området eller kredsdyrlægen kontaktes.

Til stk. 2

Hensigten med anmeldelsessystemet er at sikre en hurtig indgriben i tilfælde af sygdomsudbrud. Herudover tjener det til at danne grundlag for etablering af sygdomsovervågnings- og sundhedsprogrammer, at sikre muligheden for udstedelse af pålidelige attester i forbindelse med eksport af levende dyr og animalske produkter og at opfylde rapporteringspligten over for O.I.E., jf. bemærkningerne til § 2.

De sygdomme, der er optaget under pkt. I i bilaget, hører til de sygdomme, hvor der er størst smitterisiko, og hvor eksportmæssige eller andre hensyn taler for en hurtig indgriben fra veterinærvæsenets side. Det forudsættes derfor, at dyrlægen, hvis diagnosen ikke umiddelbart kan afkræftes, omgående underretter Veterinærdirektoratet, som træffer beslutning om, hvilke forholdsregler der skal iværksættes. Underretning vil i de fleste tilfælde ske til den af Veterinærdirektoratet ansatte kredsdyrlæge.

Pligten til at underrette Veterinærdirektoratet gælder ikke kun den dyrlæge, som tilkaldes med henblik på diagnosticering af sygdommen. Dyrlæger, der f.eks. som led i kødkontrolarbejde på et slagteri eller i forbindelse med arbejde på en undervisnings- eller forskningsinstitution får kendskab til eller mistanke om en anmeldepligtig sygdom, skal også foretage anmeldelse, jf. dog § 2, stk. 3. Undtagelsesbestemmelsen i dyrlægelovens § 10, stk. 2, for dyrlæger beskæftiget ved statslige undervisnings- og forskningsinstitutter gælder således ikke anmeldepligten i henhold til § 5 og 6.

Til stk. 3.

For sygdomme, opført under pkt. II, gælder forskellige regler afhængig af sygdommens farlighed, dens aktuelle forekomst i Danmark og dens betydning i eksportmæssig sammenhæng.

Til § 6

Bestemmelsen skal danne hjemmelsgrundlaget for gældende og kommende regler om, hvordan man skal forholde sig ved mistanke eller viden om en af de sygdomme, loven omfatter. Der kan f.eks. være tale om fastsættelse af, hvorledes prøveudtagning eller eventuel anden undersøgelse skal finde sted, og om indsendelse af materiale. Sådanne bestemmelser er allerede fastsat for en række sygdommes vedkommende, f.eks. § 2 i bekendtgørelse nr. 70 af 28. februar 1979 om bekæmpelse af enzootisk leukose hos kvæg og § 3 i bekendtgørelse nr. 182 af 3. april 1986 om IBR-infektion.